

1.
KAPITOLA

„Celý týden prázdniny! To je prostě nádhera!“ rozplýval se Karlík po cestě ze školy.

„To ano,“ přikyvovala Magda a také celá zářila. „Ale nezapomeň, že nás kromě zábavy čeká i hodně práce. Hned zítra ráno přivezou do našeho hotelu U Zvířátek nového hosta. A potom se musíme připravit na pondělní přehlídku talentů,“ vypočítávala Magda

na prstech s jednou rukou v bok. Kdyby Karlík nevěděl, že chce být veterinářkou, tipoval by ji na paní učitelku. Magda uměla být pěkně přísná, i když smysl pro zodpovědnost měla obě dvojčata.

Už půl roku bydleli v tomto malebném městečku u pratety Šafránky, které pomohli zachránit před krachem její starý chátrající

hotel, když vymysleli báječný plán přebudovat ho na hotel pro zvířátka. Měli teď možnost pravidelně se starat o nejrůznější živočichy, které do hotelu U Zvířátek přiváděli obyvatelé městečka i chovatelé z okolí, když pro své mazlíčky potřebovali hlídání. Tak se například starali o králíčka Hopsu, korelu Elvise, kočičku Matyldu i spoustu psů. Jednou u nich dokonce bydlel i miniaturní vodící kůň!

Jak se tak blížili k náměstí Pod Besídkou, doléhal k nim ruch místního trhu, kde v pestrobarevných stáncích prodejci nabízeli ovoce, zeleninu, nejrůznější výrobky, ale také všelijaké dobroty jako skořicové rohlíčky, mandlové koláčky nebo zvířátka z marcipánu. Náměstíčko tak bylo vždy plné života, barev i lákavých vůní.

Děti se rozhodly, že se zajdou pozdravit s Juanem ze stánku Mexické dobroty a s jeho

zlatým retrívrem Niñem. Právě od Juana dostaly svého vlastního pejska Amiga, který byl stejně jako jeho bráška Niño veselá chundelatá kopa štěstí. V půli cesty však zůstaly překvapeně stát.

Z besídky na náměstí se rozezněl gong, který všechn čilý ruch jako by zmrazil. Pozornost každého se upřela na nevšedně oděné postavy v besídce. Magda s Karlíkem se na sebe tázavě podívali, ale dřív než stihli vyřknout otázku *Kdo to jen může být?*, snědý do půl těla svlečený muž s plnovousem do gongu udeřil znovu. Na hlavě měl zelený turban a jeho uhrančivé oči přímo propalovaly. Děti se jako hypnotizované vydaly k besídce blíž. Po třetím úderu do gongu se tajemný muž s úklonou stáhl zpět a do popředí vyšel malý obtloustlý pán v obleku a s cylindrem. „Velevážení obyvatelé! Do vašeho městečka dnes odpoledne

zavítá slavný a světový cirkus Famoso. Přijďte se podívat na nejúžasnější vystoupení všech dob. V sobotu a v neděli od deseti hodin můžete žasnout nad neuvěřitelnými výkony fakíra, hadí ženy a artistů. Stateční hrdinové vám předvedou drezúru nebezpečných zvířat, krásné tanečnice a veselí klauni zabaví děti i dospělé. Přijďte a uvidíte nevídané!“

Besídkou se rozezněly rolničky tamburíny a pozornost všech zvědavých přihlížejících získala kráska s červánkovým závojíčkem, která ladně přitančila doprostřed. Několikrát se zatočila, až se jí pestrobarevná dlouhá sukně rozevlála kolem vlnících se boků. Davem to zašumělo a lidé začali tleskat. Vzrušení zalilo celé náměstí a Magda s Karlíkem výskali, poskakovali nadšením a volali *hurá*.

Když to pak tetě u oběda vyprávěli, chrlili jeden přes druhého své dojmy a jídlo jim

na talířích stydlo. Šafránka se ani nezlobila. Hladila dlaní své sytě modré peříčkové boa a zasněně se usmívala. „Když jsem byla mladé děvče,“ rozvyprávěla se pak, „přijeli k nám kočovní herci. Měli podobný život jako lidé od cirkusu. Putovali se svými vozy od města k městu a hráli divadlo. Neměli jsme tenkrát tolik možností pobavit se, jak je tomu dnes, a tak jejich představení bývala vítaným rozptýlením.“

Amigo štěknul, jako by chtěl potvrdit, co teta říkala, ale neúnavně přitom sledoval Karlíkův karbanátek.

„Jdi ty, žroute! Loudit se nesmí!“ pokárala ho s úsměvem Majda. Karlík na něho spiklenecky mrknul. „To je stejně *kapustový* karbanátek, kamaráde,“ a podrbal ho za uchem.

„A pamatuješ si ještě, co hráli, teto?“ byla zvědavá Magdina.

„No baže pamatuju,“ přikývla Šafránka a nadšeně pokračovala. „Hráli překrásnou hru o lásce, která se jmenuje Romeo a Julie. Budete se o ní učit ve škole.“ Teta sepnula ruce a přitiskla si je na hrud. „Romea hrál moc milý mladík Mario. Měl vášnivé čokoládové oči, vlnité hnědé vlasy po ramena, a když se smál, dělaly se mu roztomilé dolíčky na tvářích,“ vzpomínala Šafránka a oči jí zářily.

Magda pod stolem kopla do bratrovy nohy a rozvihňala se. „Přiznej se, teto. Že ty jsi do něho byla zamilovaná!“

„Byla,“ vzdychla Šafránka a pohladila Majdu po tváři. „Ale už jsem ho pak nikdy v životě neviděla.“